

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 123.214 van 22 september 2003
in de zaak A. 90.240/IX-2276.**

In zake : Patrick VAN ASSCHE,
wonende te ANTWERPEN,
Grétrystraat 50

tegen :

De Post.

DE RAAD VAN STATE, IXe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Patrick VAN ASSCHE op 15 maart 2000 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 6 januari 2000 van de bestuurder-directeur van De Post waarbij hem een tucht-schorsing van vijf dagen wordt opgelegd;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd W. VAN NOTEN;

Gelet op de beschikking van 18 januari 2002 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de regelmatig gewisselde laatste memories;

Gelet op de beschikking van 16 mei 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 8 september 2003;

Gehoord het verslag van staatsraad L. HELLIN;

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en van eerstaanwezend inspecteur P. CLAES, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd W. VAN NOTEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Op het ogenblik van de feiten was verzoeker als inspecteur personeel tewerkgesteld in het postkantoor Berchem 1.

Op 21 juni 1999 vraagt verzoeker een dag verlof aan voor 23 juni 1999.

Omdat hij naar eigen zeggen niet weet of dit verlof werd toegestaan of geweigerd, gaat hij op 23 juni 1999 toch naar het postkantoor, waar het tot een woordenwisseling komt met de postmeester.

Wanneer deze hem vraagt het kantoor te verlaten, wordt zulks door verzoeker geweigerd.

1.2. Op 7 juli 1999 doet de postmeester een voorstel om aan verzoeker een tuchtschorsing van vijftien dagen en een verplaatsing bij ordemaatregel op te leggen.

Aan verzoeker wordt ten laste gelegd dat hij sedert 29 april 1999 de hem opgedragen taken op eigenzinnige wijze uitgevoerd heeft zonder rekening te willen houden met bestaande reglementeringen en directieven van zijn hiërarchische meerderen, dat hij ieder gezag negeert en voorschriften en reglementeringen als oubollig of voorbijgestreefd bestempelt, dat hij zich sedert 16 juni 1999 niet gehouden heeft aan de bij reglement 450 vastgestelde diensturen, maar deze naar eigen goeddunken toepast, dat hij op 23 juni 1999, ondanks het feit dat hem een dag verlof werd toegestaan, zich toch aanbod om te werken en zonder enige verklaring het werk aanvatte waarbij hij zich arrogant gedroeg ten opzichte van zijn hiërarchische meerdere, dat hij diezelfde dag nadat hij verzocht werd het kantoor te verlaten dit verzoek volledig negeerde, ook na een schriftelijke bevestiging, en dat hij een formulier 9 in verband met zijn tuchtloze houding weigerde in te vullen wanneer hij daarom verzocht werd.

1.3. Op 16 juli 1999 dient verzoeker een nota in om zijn gedrag te rechtvaardigen.

1.4. Op 23 juli 1999 beslist de gewestelijk directeur aan verzoeker een tuchtschorsing van vijftien dagen op te leggen en het voorstel tot verplaatsing bij ordemaatregel te behouden.

1.5. Verzoeker stelt hiertegen beroep in bij de commissie van beroep.
Op 24 november 1999 wordt verzoeker gehoord door de commissie van beroep.

De commissie is van oordeel dat de opgelegde tuchtstraf te zwaar is en adviseert unaniem aan verzoeker een tuchtschorsing van vijf dagen op te leggen.

Zij is voorts van oordeel dat een verplaatsing bij ordemaatregel geen gepaste maatregel is en dat het nemen van dergelijke maatregel inmiddels is voorbijgestreefd omdat verzoeker reeds in een ander kantoor wordt tewerkgesteld.

1.6. Op 6 januari 2000 beslist de bestuurder-directeur van De Post om verzoeker een tuchtschorsing van vijf dagen op te leggen.

2. Over de gegrondheid van het beroep.

2.1. Overwegende dat verzoeker in een eerste middel de schending aanvoert van artikel 90 van het administratief statuut van de ambtenaren van De Post, doordat het opleggen van de tuchtstraf niet werd voorafgegaan door een verwittiging, zoals door voormeld artikel 90 is voorgeschreven;

2.2. Overwegende dat de verwerende partij hierop antwoordt dat de bewering als zou verzoeker geen verwittiging hebben gekregen “(niet) strookt (...) met de realiteit”, omdat verzoeker uit de diverse formulieren model 9 die tot hem zijn gericht geweest kon opmaken dat zijn onmiddellijke chef zijn houding als een “ernstige vorm van tuchteloosheid” beschouwde die niet kon worden aanvaard en dat op grond hiervan in het laatste formulier 9 een tucht- en ordemaatregel in het vooruitzicht is gesteld, zodat hij niet kan beweren dat hij geen waarschuwing heeft gekregen; dat bovendien uit de bewoordingen van genoemd artikel 90, met name de term “in principe”, kan worden afgeleid dat een tuchtstraf niet steeds door een verwittiging moet worden voorafgegaan, maar dat De Post hierbij een zekere vrijheid heeft;

2.3. Overwegende dat verzoeker hierop repliceert dat de in artikel 90 van het statuut van de postambtenaren bedoelde verwittiging een preventieve maatregel is die de tuchtprocedure dient vooraf te gaan; dat de formulieren model 9, die een “vraag om inlichtingen” betreffen, geen verwittiging in de zin van artikel 90 zijn, maar overeenkomstig artikel 3 van de richtlijn over de tuchtregeling deel uitmaken van de eerste fase van de tuchtprocedure, met name het onderzoek van de feiten; dat de voorafgaande verwittiging de regel is en dat slechts in uitzonderlijke omstandigheden van die regel mag worden afgeweken; dat indien de overheid van oordeel is dat een afwijking in een bepaald geval gerechtvaardigd is, de reden daarvan moet blijken uit de beslissing of uit de stukken van het dossier;

2.4. Overwegende dat de verwerende partij in haar laatste memorie benadrukt dat uit de bewoordingen “in principe” van het meergenoemde artikel 90 “kan worden afgeleid dat een tuchtstraf niet steeds dient te worden voorafgegaan door een verwittiging maar dat hier een zekere handelsvrijheid in hoofde van De Post is voorzien”; dat overigens noch in het statuut, noch in de richtlijnen gevallen worden opgesomd waarvoor een voorafgaande verwittiging noodzakelijk is;

2.5. Overwegende dat artikel 90 van het administratief statuut van de ambtenaren van De Post als volgt luidt :

“De tuchtstraf wordt in principe voorafgegaan door één verwittiging die door de ambtenaar (wordt) gevisieerd”;

dat die verwittiging kennelijk tot doel heeft de ambtenaar te waarschuwen opdat hij zijn gedrag zou verbeteren en alsnog een tuchtstraf kan vermijden; dat die maatregel bijgevolg als een loutere preventieve maatregel kan worden beschouwd; dat die verwittiging ook schriftelijk moet geschieden aangezien de betrokken ambtenaar die verwittiging moet “viseren”; dat evenwel uit de bewoordingen “in principe” blijkt dat het ontbreken van een verwittiging niet noodzakelijk iedere tuchtstraf uitsluit; dat dit het geval zou kunnen zijn als de tuchtverheid geconfronteerd wordt met een tuchtrechtelijk feit dat zo ernstig is dat het een onmiddellijk optreden zonder voorafgaande verwittiging noodzakelijk maakt; dat nochtans in het geval een tuchtmaatregel steunt op een laakbare houding of gedrag die uit de aard zelf wijst op het repetitief karakter ervan, de voorafgaande verwittiging, precies met het doel om herhaling te voorkomen, vereist is; dat te dezen aan verzoeker een aantal feiten en gedragingen ten laste worden gelegd die zich gedurende de periode vanaf 29 april 1999 tot 23 juni 1999 hebben voorgedaan, zodat het voor de hiërarchische meerdere van verzoeker niet onmogelijk was hem ter zake een verwittiging te geven met het doel herhaling te voorkomen; dat de vragen om inlichtingen die op 23 juni 1999 door de postmeester aan verzoeker werden overhandigd, niet de “verwittiging” zijn in de zin van voormeld artikel 90; dat zij immers reeds kaderen in het onderzoek van de feiten, dat aan het formuleren van het strafvoorstel voorafgaat, en aldus een onderdeel vormen van de tuchtprocedure; dat, overigens, luidens artikel 3 van de

richtlijn over de tuchtregeling aan de geïnterpelleerde ambtenaar een termijn van maximum vijf werkdagen wordt toegestaan om te antwoorden op de vraag om inlichtingen vervat in het formulier nr. 9, betreffende de feiten die aan de geïnterpelleerde “ten laste gelegd worden”; dat verzoeker derhalve in strijd met voornoemd artikel 90 tuchtrechtelijk is gestraft zonder de vereiste voorafgaande verwittiging; dat het middel bijgevolg gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt de beslissing van 6 januari 2000 van de bestuurder-directeur van De Post waarbij aan Patrick VAN ASSCHE een tuchtschorsing van vijf dagen wordt opgelegd.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van De Post.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op tweeëntwintig september 2000 en drie, door de IXe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. DE BRABANDERE,	kamervoorzitter,
	L. HELLIN,	staatsraad,
	A. VANDENDRIESSCHE,	staatsraad,
Mevr.	S. VAN AELST,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VAN AELST.

J. DE BRABANDERE.